Jaargang 18 • nummer 51 • zomer 2022

GO ON Nieuwsbrief

Westeinde 102 | 7711 CN NIEUWLEUSEN

Van de secretaris

Wist u dat er in Indonesië op jaarbasis bijna zesduizend aardbevingen plaatsvinden? Wanneer ik het even opzoek op internet, lees ik dat de meest recente net zeventien minuten geleden voelbaar was. Het komt door de tekto-nische platen die op elkaar schuiven en de actieve vulkanen in de archipel. Ook Java telt een flink aantal vulkanen. De vulkaan op de foto is de Merbabu op Midden-Java, die al een hele poos slaapt. Maar de volgende vulkaan in de keten, de Merapi, barstte nog in 2010 uit. Je weet nooit of zo'n actieve vulkaan de volgende in de keten ook wakker schudt…

Daarom is het extra moedig wanneer voorgangers in de dorpjes op de hellingen van zo'n vulkaan gaan pionieren. Tijdens mijn reis van afgelopen juli ontmoet ik verschillende gemeentestichters die dit aandurven. Maar ook om nog een andere reden is hun inzet juist op die plaatsen bewonderenswaardig. Vulkanen zijn van oudsher duistere gebieden, waar veel bewoners verstrikt zijn geraakt in animisme en occultisme. Gecombineerd met de islam zorgt dit voor harde grond om te ploegen.

Ook in Indonesië rommelt het. De politiek polariseert. De verwachting is alom dat de gematigde president Jokowi zal moeten plaatsmaken voor een fanatieke moslim. Laten we bidden voor de Indonesische regering. En voor onze voorgangers, die alles op alles zetten om het licht van het Evangelie juist op duistere plaatsen te laten schijnen.

'Laat zo uw licht schijnen voor de mensen, dat zij uw goede werken zien en uw Vader, Die in de hemelen is, verheerlijken.' (Mat. 5:16)

In deze uitgave kunt u meer lezen over het wel en wee van de pioniers in Oost en Midden-Java. Alle bezochte voorgangers laten zich heel hartelijk groeten. Ze zijn enorm dankbaar voor uw trouwe steun en bidden ook voor u als sponsor.

Tirza Keesmaat

Reisverslag Indonesië

Een nieuw begin

Indonesië na de pandemie. Veel dingen zijn hetzelfde gebleven. Het is nog even warm, de wegen zijn nog even vol, de muskieten nog even talrijk, de voorgangers nog even gastvrij en blij met buitenlands bezoek als voorheen.

Maar er is ook veel veranderd. Reizen is duur en omslachtig geworden. De kosten van levens-onderhoud zijn aanzienlijk gestegen. Zo zijn de prijzen van basisbehoeften als rijst voor de drie dagelijkse maaltijden en benzine voor de brommer fors omhooggegaan. Kon je nog maar een paar jaar geleden voor 7.500 roepia van een kom *soto ayam* genieten, inmiddels tel je voor eenzelfde kom kippensoep al gauw 20.000 roepia neer.

Nu de beperkingen echt pas een paar weken zijn opgeheven, durven de voorgangers voorzichtig weer plannen te maken. Hier volgt een bloemlezing uit de meer dan zeventig gesprekken met voorgangers over hun leven en werk in een tijd waarin we niet konden reizen.

Pak Andy is al een paar jaar zelfstandig, maar komt graag de jongste dochter even laten zien van wie Ibu Yusefa bij mijn laatste bezoek zwanger was. Na twee miskramen waren ze extra dankbaar voor haar komst. Ook hun oudste dochter is maar wat blij met haar kleine zusje!

Alles op alles

Pak Matius loopt tegen de zestig, maar maakt een jonge en actieve indruk. Een jaar geleden was dat wel anders. Toen de pandemie op haar hoogtepunt was, zorgden hij en zijn vrouw voor de zieke gemeenteleden en raakten op die manier besmet. Sri Mumpuni was pas 45, een stuk jonger dan haar man, maar overleefde de ziekte niet. Matius en de kinderen bleven ontredderd achter. *'Mijn oudste zoon heeft net een baantje in het vervoer van kippen, maar mijn dochter en jongste zoon zitten nog op school. Ze hebben hun moeder nog zo hard nodig!',* vertelt Matius.

Het heeft hem wel aan het denken gezet. Hij is nog meer gedreven in zijn evangelisatiewerk dan voorheen. *'Nu begrijp ik pas goed hoe kort ons leven kan zijn. We hebben het aan den lijve ondervonden. Elke dag kan je laatste dag zijn. Hoe lang hebben we eigenlijk nog? Ik wil alles op alles zetten om zoveel mogelijk mensen voor de eeuwigheid te redden!'*

Samen – alleen – en weer samen

Als ik voor iemand bewondering heb, is het wel voor *Ibu Rosalina* (links op de foto). Eind jaren negentig verhuisde ze van Kalimantan naar Java om samen met haar man te gaan pionieren. Een vreemd eiland met een vreemde taal en een overwegend vreemde godsdienst. Het was een hele stap. Helaas overleed haar man in 2003 bij een verkeersongeval toen hij onderweg was naar een gemeentelid. Samen met haar twee zoontjes bleef Rosalina achter en zette zo goed en zo kwaad als het ging het gemeentewerk voort. Tien jaar later kreeg ze een nieuwe slag te verwerken, toen haar oudste zoon als tiener eveneens bij een ongeluk om het leven kwam. Wanneer ze aan die tijd terugdenkt, begint ze te huilen. De vertaalster en ik huilen mee. En toch kan ze van Gods trouw getuigen. Hij heeft al die jaren voor haar en haar jongste zoon gezorgd. Door alles heen. De gemeente gedijt. De sponsoring was en is een enorme bemoediging. Inmiddels studeert haar zoon en helpt haar ook in de gemeente.
Ze is ongelooflijk blij met en trots op hem. En desgevraagd zegt ze dat we voor haar best voor een knappe weduwnaar mogen bidden… Ze is klaar voor een nieuw begin!

Duizendpoot

Ibu Budi is een duizendpoot. Samen met haar man leidde ze een gemeente in het achterland van Yogyakarta, tot hij afgelopen jaar een beroerte kreeg. Nu leidt ze de gemeente alleen en heeft ook nog de zorg voor haar man, die weinig meer kan en daar erg gefrustreerd over is. Nu de restricties zijn opgeheven, is ze ook weer met de wekelijkse diensten op de zendingspost in de bergen begonnen. Daarnaast leidt ze de maandelijkse gebedsbijeenkomsten met de vrouwen en houdt ze aparte bidstonden met de boeren. Alsof dat nog niet genoeg is, verkoopt ze elke werkdag zelfgemaakte tofusnacks om de studie van hun dochter te bekostigen.

Uit haar lange loopbaan kent ze heel wat pionierende voorgangers in de verre omtrek die nog wel hulp kunnen gebruiken. Ze heeft al aangeboden om ons als assistent-veldwerker te gaan helpen om de noden van deze mensen in kaart te brengen. Zodat ook zij een nieuw begin kunnen gaan maken.

Opvolging in Malang

Ook in Malang is er een nieuw begin. Esti had al een paar jaar een assistente om haar bij het vele dagelijkse werk te helpen, maar *Ibu Rees* bleek niet de juiste capaciteiten te hebben en werd later ook nog ernstig ziek. Op zoek naar vervanging kwam ze in contact met *Ibu Nanik*, die al ruime ervaring heeft met werken voor een stichting. Ze neemt Esti nu al veel werk in de uitgebreide correspondentie tussen de voorgangers en de sponsors uit handen.

Het is de bedoeling dat ze de komende twee jaar stapje voor stapje het werk van Esti gaat overnemen, die het om gezondheidsredenen wat rustiger aan moet gaan doen.

De aanhouder wint

Woensdag 20 juli is een bovengemiddeld drukke dag. Twaalf voorgangers melden zich voor een kennismakingsgesprek en dan werk je al snel de klok rond. Bezoekers komen en gaan, maar al die tijd blijft één man bescheiden op de achterste bank zitten. Hij volgt alles oplettend, maar dringt zich niet op. Uiteindelijk blijft hij als laatste over. Wat blijkt? Deze Filipus staat op de wachtlijst voor sponsoring, de veldwerker heeft het papierwerk al in orde gemaakt. Maar wanneer hij van een collega-voorganger over bezoek uit Nederland hoort, wil hij graag zijn gezicht even laten zien. Probeer dan maar eens te zeggen dat je al genoeg mensen gesproken hebt…

Filipus vertelt met verve over zijn gemeente en over zijn bijbaantje als timmerman. Gelukkig heb ik nog een mooie set schroevendraaiers in de koffer en gaat deze Filipus in elk geval niet met lege handen naar huis. Maar wat zou het mooi zijn, wanneer hij binnenkort ook maandelijks ondersteuning mag ontvangen.

Veel redenen tot dankbaarheid

Wat een zegen is het om onze medewerkers en voorgangers na ruim drie jaar weer persoonlijk te kunnen ontmoeten. Daar kan geen scherm tegenop! Van dichtbij heb ik kunnen zien hoe waardevol de maandelijkse hulp is, juist in een tijd waarin zekerheden wegvielen en de collectemand leeg bleef. Heel wat voorgangers geven aan dat ze het zonder uw steun hadden moeten opgeven. Nu maken ze dankbaar gebruik van de nieuwe mogelijkheden om evangelisatieacties te houden, samen met gemeenteleden kleine landbouwprojecten op te zetten of op andere creatieve manieren aan Gods Koninkrijk te bouwen. En ook daarvoor is onze hulp broodnodig.

Graag uw gebed voor Indonesië, waar de samenleving polariseert en nog zoveel mensen de blijde boodschap niet gehoord hebben. Met in ons achterhoofd de uitspraak van Pak Matius: *Hoe lang hebben we eigenlijk nog?*

Tirza Keesmaat, secretaris

Wist u dat...

- Onze vertaalster Marjorie met welverdiend pensioen is gegaan? Ze is de tachtig gepasseerd en zowel haar ogen als haar oren willen niet meer. Maar ze blijft GO-ON als haar familie beschouwen. We zijn op zoek naar een nieuwe vertaler voor de brieven van de voorgangers.

  Op de foto: Marjorie samen met Esti.

- Veldwerker Salmon niet te stuiten is? Nauwe-lijks is hij afgestudeerd in de theologie, of hij gaat als voorzitter voor zijn denominatie in het noorden van Midden-Java aan de slag. Op de foto wordt hij geflankeerd door de penningmeester en de sekretaris.

- Veldwerker Yohanes van de strijdbare soort is? Hij draagt met trots het uniform van de hulptroepen in zijn kampong. Maar hij is ook strijdbaar in Gods Koninkrijk. Een desa kan nog zo afgelegen zijn, hij is bereid de pionierende voorganger daar persoonlijk op te zoeken.

- het een hele toer is om al je bagage op de terugreis weer in je koffer te krijgen? Zo maar een blik op de kofferbak van de auto spreekt boekdelen. Elke voorganger wil iets meegeven. Kilo's en kilo's bananen en salak (een palmvrucht) bijvoorbeeld. We hebben heel wat uit te delen onderweg voordat de vruchten overrijp worden!

Colofon

De werkgroep GO-ON richt zich op evangelieverkondiging in Indonesië door middel van de ondersteuning van arme voorgangers en is opgericht op 28 oktober 2005 als zelfstandige werkgroep onder Stichting ORA *zending & hulpverlening*.

Secretariaatsadres:
Werkgroep GO-ON
Westeinde 102
7711 CN NIEUWLEUSEN
Tel. 0529 – 402 906
tirza.keesmaat@stichtingora.nl
www.stichtingora.nl

Adres coördinators:
Heine & Trees Smit
hmsmit@gmx.com
tsmit29@gmx.com

De werkgroep bestaat uit:
Heine & Trees Smit (coördinators)
Gerda Kobus-Coops (penningmeester)
Tirza Keesmaat (secretaris)

ANBI

missie nederland

Redactie:
G. Kobus-Coops
T.M. Keesmaat
Giften kunt u overmaken op rekening: NL14INGB0000962687
t.n.v. Stichting ORA inz. GO-ON te Nieuwleusen

Mijn testament

Nadenken over uw testament is niet gemakkelijk. Toch leggen steeds meer donateurs vast dat (een deel van) hun nalatenschap naar een goed doel of project gaat. Het is belangrijk dat ook na uw overlijden wordt doorgewerkt aan het doel waar u nu zo om geeft.
(Het is overigens ook mogelijk om bijvoorbeeld uw sieraden, huis of aandelenportefeuille na te laten.)
Nalaten kan alleen via een testament dat door een notaris is opgemaakt. Een eigen handgeschreven verklaring is niet voldoende. De notaris adviseert over de mogelijkheden en legt uw uiteindelijke wil vast in een notariële akte.
Wanneer u overweegt GO-ON op te nemen in uw testament, wilt u ons dan hierover bellen of schrijven?